

500 gold. dobivajo. Dolžnost plačevanja v rokih, na koliko jo po dovoljenem odlogu prebendar sam opravljati ni bil zavezan, prehaja tudi na interkalare in na naslednike v vžitku duhovnije. (Dal. prih.)

Vraže na Slovenskem.

V 34. listu „Novic“ sem povedal, da 18. dan p. m. je toča velik kos spodnjega Štajerja pobila. Kakor v pozni jeseni so potem bile fare: Šmarten, Novacerkev, Frankolovo in Črešnice brez trave, brez perja in brez sadja, grozdja in zrnja. Drevje je ležalo po gojzdih podrto in izruvano; četrtno ga ni v marsikterem gojzdu ostalo; kozolci in pristave so razdjane, ljudje pa so si otožni nesrečo pripovedovali in uganjali so: kdo je neki točo naredil?

Nekteri so čenčali, da so jo duhovni napravili, ki so se za neko faro trgali, da bi jo dobili, pa jih je drugi spodlezal, in zato so mu točo poslali. Nekteri so celó trdili, da je stara baba nekega kaplančiča v oblacih vidila, pa ga z megle na tla vrgla, da si je nogi polomil.

Nekteri so rekli, da sta jo dva dijaka v neki gostilnici napravila, pa oštirica bojé se gromenja in toče v izbi, je duri odprla in zbežala, za njo se je pa toča vsula skoz duri in je devet far pobila.

Nekteri so rekli, da se je bila prejšnji dan gora užgala, v kateri so bili lintvorji, in ko je do njih stanovališč prigorelo, so lintvorji zbežali v zrak, pa njim je sledila toča in nevihta, ki je drevje lomila in hiše podirala. Na Dunaji so neki 5 lintvorjev ubili.

Nekteri so dolžili bolj učene može ali celó stare babe (čarovnice), da so točo napravile, govoreči, da so točo napravile, da so jih v oblacih z vrečami, v katerih je toča bila, vidili letati in jo na zemljo sipati.

V nekem kraju so bili na plani slamo zažgali in svinšeka (svinsko blato) na njo naderali, da dim smrdeč bi čarovnice (copernice) odgnal, pa kar strela treši v korišče in razkadi ga krog in krog.

Vidi se iz vsega tega, kako zanemarjeni v omiki so še nekteri ljudje, posebno hribovci, — kako živa potreba je, da se podučuje mladina, da ne izraste tako topa, kakor so nje stariši, kateri so se v šoli le po nemško nekoliko pisati, brati in računati učili; zdaj pa jih ne preuči nobeden več. Treba je silno, da se v ljudske šole vpelje nekoliko nauka o natoroznanstvu in poljedelstvu, pa se uči po domače, to je, po slovensko, da vsak razume, česa se uči.

V „Naprej-u“ je bil nek dopisnik iz Celja sprožil misel, da bi se v Celji ustanovilo kmetijsko društvo za slovenske kraje Štajerja s podružnicami, in da bi izdavalo kmetijsk slovensk časnik. To je dobra misel; Bog daj, da bi se izpeljala. Velika korist bi bila slovenskim kmetom, ki ne zastopijo nemških govorov v sejah in tudi nemškega časnika ne. Pa ravno nam Slovencem je najbolj potrebno kmetijsko društvo, ker smo še na nižji stopnji v poljedelstvu od Nemca.

J. Frankolski.

Iz torbice dobrovoljnega popotnika.

* Nek poseben odmev blizo Trsta. Tih jesensk večer je bil brez najmanje sapice, v tržko-slovenski zali dolini, prostirajoči se zad za morjem in Trstom med hrastjem Frnedom na južni, in pa med krasnimi vinskimi goricami na severni strani do goščate in široke lipe pred sv. Ivanom, do Tičarce in do Ograde, to je, do gore, ki se imenuje Griža, na vzhodu. Vse je bilo mirno; nebo jasno kakor ribje okó; mile zvezdice so že migljale na njem, prijazno gledaje doli proti zemlji; vendar na zapadnem obzoru je bila še viditi

temna rudečica zadnjih žarkov solnea, ki je bilo pred eno uro zašlo za gladkim in pokojnim morjem. Mesto je bilo že lepo razsvitljeno po vseh straneh. Ob tej dôbi sem enkrat spremil neke znance proti grižnem vrhu, kjer so šli, kakor je od nekaj navada, čakati s puškami divjih rac (mazurine), ki vsako leto v jeseni se preseljujejo v trumah od vzhoda proti zahodu, kakor nekaj pred spomladjo od zahoda proti vzhodu. Ko smo tam, namreč nekaj pod najgornjim grižnim vrhom, sedeli ali temveč na pol ležali, daleč od mesta gotovo najmanj poldrugo uro, gledaje pod-se v dolino in proti mestu, zaslišim kar prav razločni kričaji: „Pettorali caldi!“ — tako namreč vpijejo po Trstu ljudje, ki včasih že v jeseni, in pa vsako leto pozimi prodajajo pečene jabelka in hruške na kakem odločnem mestu ali pa hodé iz kraja v kraj. „Kaj je neki to?“ poprašam enega lovca. „Da, kaj je to? Ali ne veš, kaj je? Lahy so, ki po Trstu prodajajo pettorale calde.“ „Moj Bog! po Trstu? Saj smo pač tako deleč od Trsta. Je li mogoče, da se od tam tako lepo sliši?“ mu na to odgovorim. „Je no, saj je tako! Tisti, ki zdaj vpije, da ga prav razločno čujemo, je na kaki široki ulici ali na kaki planjavi pred visoko hišo, ktere vzhodna stran je obrnjena sém proti nam, in nam pa, kakor se v enakih priložnostih tudi drugod primerja, ta glas pošilja, ki mu pravijo jek (echo). Na, to je vse!“ Večkrat sem pač že slišal ta jek, pa iz take daljine še nikoli ne — mu rečem. „Se vé pa, da tudi zdaj bi ga ne, ako ne bi bilo vse tako tiho“ — mi odvrne. — Znamenita je ta prikazen, pa prav naravna.

* O nekem strašilu. Ob malem Šmarnu so romali ljudje, kakor po navadi, od več koroških krajev, zlasti pa Slovenci, se vé, k Materi Božji na Žitpolje ali Višpolje (Maria Rain), ki je na neki zali, pač prav čarobni visočini skoraj dve uri deleč od Celovca na čisto slovenski zemlji nad Dravo, ki teče tam po celó lepi in neizrečeno mikavni dolini, ktera zatoraj popolnoma zaslučuje svoje ime rožje. Tudi neka tukajšnja dekla nemškega rodú, to je, iz gornje Koroške, je šla tje ob tej priložnosti — prvokrat, kakor je sama djala. Ko se je zvečer vrnila, so jo poprašali, kako da je tam bilo itd. „Ach Gott na! i gö nijem-mer hin. Olles is do windisch! Ach Gott, nur zwa Stund von Klag'nfurt, und doch olles windisch!“ — je odgovorila prestrašena, da je ondi in sicer le 2 uri od Celovca vse slovensko. Ko so jej pa rekli, da celó v Žrelci ali Polomu (Ebenthal) prav blizo Celovca je tudi vse slovensko, je zavekala: „Nun, da Herr Gott sei uns gnädig!“ (to je, „bodi nam Bog milostljiv“). — Kaj ne, da tudi to je znamenita prikazen? J. G. V.

Dopisi.

Iz Ljutomera na Štaj. 8. sept. T. (Konec.) Ko je bila ta svečanosti priležna pesem v občno pohvalo govornjena, so se sopet pevci oglasili in menjaje se z muziko poslušavce razveseljevali in povzdigovali z lepimi svojimi pesmami.

Zdaj stopi gosp. dr. Ploj na oder in govori sledečo napitnico: „Slavno društvo! Neizmerno veselje se giblje v mojem srcu pri prvi „besedi“ v ljutomerskih planjavah. Za kar so se poganjali naši predočetje neutrudljivo, kar je bil namen njihove vroče želje, so nam podelili Njih veličanstvo Franc Jožef, oznanivši ravnopravnost narodom v veliki svoji državi; s tem se je pa dala priložnost, da smemo zedinjeni v besedah likati svoj jezik ter v milonježnih glasih prekrasnih pesmic razveseljevati svoje srca; — to je darilo prevelike cene, za katero je slovenski narod ljubeznjivemu Gospodarju hvaležen, in za tega voljo povzdignivši

se kličimo „živel naš najmilostivniši Cesar!“ Odklic iz tisočernih grl je pričal, da je gospod govornik zbranimu narodu iz srca govoril in tudi v srce segel. Zapela se je cesarska. Strel, rakete in umetni ogenj pa so poviševali slovesnost tega trenutka.

Drugo napitnico je napil prečastiti gosp. dr. Anton Klemenčič, lutomerski fajmošter in oče prve slovenske besede v ljutomerskih zelenih gorica. Glasila se je: „Slavna gospôda, dragi Slovenci! Velika množica se nas je danes zbrala; prijatli in rodoljubi tudi iz daljnih krajev so nas razveselili s svojo nazočnostjo, svobodoljubni sosedje Hrvatje nas s prihodom svojim počastili. Kamor koli se ozira moj pogled, povsod vidim veselje, ki igra Vam ljubeznjivim na obrazih; to pa mi je priča, da se Vam tudi srce ziblje v neizmerni radosti. Kaj neki to pomeni? Kaj neki je temu vzrok? Kaj pač družega ko ljubezen do matere naše Slave, — da kažemo, da smo se izbudili iz dolgega spanja in da hrepenimo po omiki svojega milega jezika in z njega pomočjo po izobraženosti, ktera je podlaga duševne in posvetne sreče vsega naroda. Bog živi slovenski narod, da je srečen po čvrsti ravnopravnosti in po bratinski vzajemnosti!“ Tisočerni živio- in slava-klici so bili mogočen odmev navdušenim besedam častitega gospoda fajmoštra.

Gosp. doktorand Vekoslav Högelsperger je napil pravičnim nam sosedom Nemcem in Madjarom, na kar g. Jož. Kornpihel, tržki župan, svoj glas povzdigne in tako-le govori: „Radujem se, da je tolika množina vernih prijatlov tudi iz daljnih krajev našo prvo „besedo“ počastila — besedo, ki smo jo osnovali v čast in slavo našega naroda. Prav je tako, dragi bratje! Edinost je moč, ktere ne premaga sovražna sila, edinost je krepki steber, ki podpira vsako početje. Bodimo zedinjeni v zvestobi za cesarja, dom in vero, in krepko bo stala mogočna Avstrija. Z veseljem srcem Vas tedaj pozdravljam predragi gostje in prijatli, ter Vam napijem zdravico“ živili!“ — in klicev „živili“ ni bilo ne konca ne kraja. Na občno zahtevo narodovo se je moral prikazati in govoriti krepki zagovornik slovenskih pravic, prečastiti gosp. deželni poslanec Herrman, ki je slovesnost s svojo nazočnostjo počastil. Odgovorivšega so pozdravljali gromoviti živio- in slava-klici.

Vmes se je prepevalo in godlo, da bilo je veselje. Zdaj povzdigne gosp. dr. Klemenčič zopet glas in govori sledečo napitnico: „Vernost slovenskega naroda je znana. Z veseljem njegovi sinovi krv prelivajo za cara, dom in vero, kolikrat jih naziva bojne trombe glas. Slovenec pa je tudi veren in pokoren namestnikom cesarjevim; nikdar ne zabi besed svoje sv. vere: „Dajte cesarju, kar je cesarjevega, in Bogu, kar je Božjega.“ On iskreno časti možé, kteri, kar je v njihovi moči, si prizadevajo, da bi velikodušna in vroča želja našega presvitlega vladarja, to je, enakopravnost vseh avstrijskih narodov se oživotvorila. Med totimi možmi slovijo naš slavni glavar in vsi uradniki ljutomerskega okraja; zategavoljo jim z veseljem izrečem „živili!“ Navdušen odmev narodov je pričal, da mu je iz srca govoril. Na to se je gospod okrajni predstojnik in deželni poslanec na graškem deželnem zboru Anton Globočnik tako-le zahvalil: „V svojem in v imenu svojih sodelavcev se pristrčno zahvaljujem častitemu prijatelju in celi častiti družbi zato, da ste se nas prijazno spomnili. Naša zahvalnost je pa tem večja in srčnejša, ker smemo z veseljem in pravednim ponosom reči, da se nahajamo v taki okrajni, kteri je maloktera jednaka v vsakoršnem oziru. Spomnivši se vsega tega moramo še posebno čislati tiste prečastne gospode, katerih poklic je, skrbeti za duševni blagor ljudstva svojega in kteri to visoko nalogo z radovoljno udanostjo spolnujejo. Sili

me tedaj srce, našemu častitemu duhovstvu in njegovemu delovanju najbolji uspeh in najobilnejši blagoslov izreči. „Živili!“

Na to je sledila napitnica gospoda dr. Pavliča iz Maribora vrednemu županu ljutomerskemu in prijaznim ljutomerskim tržanom. Gosp. dr. Čolnik, posestnik iz Drvanje, je napil pomurskim poljancem, med kterimi se duh slovenski tako lepo in živo razvija. Gospod Gjurin je razložil napredovanje Slovencev in je koncema napil gosp. dr. Klemenčiču kakor početniku obhajane slovesnosti in velikemu prijatelju slovenskega naroda.

Za tem so sledile napitnice našim bratom Hrvatom, ki so bili v lepem številu tukaj zastopani in premurskim Slovincem, posebno milim gostom.

Tako je bilo duševne hrane dosti, pa tudi telesne nismo stradali, kajti brzonogi točarji in zvedene kuharice so skrbeli za zadovoljnost mnogobrojnega društva. Pa tudi mlademu svetu, ki se včasih rad zasuka po gladkem podu, se je spolnila želja in trpelo je radovanje noter do belega dne, brez najmanjšega spodtikljeja.

Brali so se tudi razni dopisi, med kterimi je posebne važnosti gosp. Dav. Terstenjaka, ki se tako-le glasi: „Moji dragi rojaki! Lepo se Vam zahvaljujem za prijazno povabilo k častitljivemu prazniku, kterega obhajate v spomin tisočletnice slovenskih apostolov sv. Cirila in Metoda v prijaznem Ljutomeru. Rad bi se med svojimi dragimi ljutomerskimi prijatli in znanci ta den prav po domače veselil, vendar deloma slabo zdravje, deloma službene opravila mi ne dopuščajo do Vas priti. Ako komu, tako posebno mojemu srcu, je ta narodni praznik v Ljutomeru sladka tolažba in oživljajoče hladilo, ker nisem samo blizu Ljutomera rojen, temoč tudi sem nekaj časa med Ljutomerčani živel in po svojih slabih močeh delal za njihovo krščansko omiko. Zaupanje, s kterim so mi pridni Ljutomerčani naproti prišli, ljubezen, s ktero so me povsod spremljevali, ste še mi sedaj v živem spominu, in mi bodete ostale do hladnega groba. Ako sem prebivavce kraj bistre Mure in rodovite Ščavnice že prvlje visoko čislal in cenil zavoljo njihovega bistrega duha in prijaznega obnašanja, se je sedaj moje spoštovanje do njih še povikšalo, ker vidim, da niso samo pridni kmetovavci, katerih čili konjiči in žlahna vina slovijo deleč po svetu, temoč tudi zvesti sinovi svojega slovenskega naroda in goreči prijatli svojega slovenskega jezika, kteri posebno v teh krajih milo, sladko in gladko teče. Pri Ščavničarjih in murskih Poljancih še je tudi národna slovenska pesem domá, ki se razlega veselo od gorice do gorice, in spremlja težaka in težakinjo pri težavnem njunem delu. Narod slovenski je tukaj lepe postave, živ in ognjen kakor vino njegovih goric, visok kakor smreke njegovih logov, bister kakor njegovi konjiči, ali, kar še več veljá, narod slovenski kraj Mure in Ščavnice je tudi bistrega duha, kteri ljubi svojo narodnost, in se poganja za narodne pravice, in pri vsaki priložnosti podpira slovensko reč. Ni vesi, v kteri ne bi se našli slovenski časopisi; vsaka hiša ima vsaj eno slovensko knjigo, in skoro ni več človeka najti, kteri bi ne znal brati in pisati, — vse to spričuje, da narod ljubi narodno izobraženost in čuti neprecenljivi njeni sad. Zato bi se rad pogovarjal s svojimi rojaki in si svoje srce okrepčaval z blagimi čuti vaših src; al ker mi to ni mogoče, Vam izročujem svoj prijateljski pozdrav in mu pridružim tri srčne svoje želje:

Prva: Ostanite še dalje naprej kakor dosedaj zvesti svoji sveti veri, ktero sta Vašim predstarišem označevala sv. brata Ciril in Metod. Vi stanujete blizu sv. kraja, v kterem je sv. Metod imel svoj prvi škofovski sedež. Ž najvišega brega lutomerskih goric vidite lahko tjè do blatenskega jezera, — tam je stalo

kneza Kocela poglavitno mesto, slavnega kneza, pod ktereга vlado so nekđaj živeli naši predstariši. Tam je stala cerkev sv. Adrijana, v kateri je sv. Metod po slovenski opravljal Božjo službo in po slovenski sveto mašo pel. Če pogledate gori proti mali Nedelji, spomnite se, da na Cerkevniku je stala prestara cerkev — nekđaj tempelj boga Triglava ajdovskih Slovencev. Triglav je imel za znamenje draka ali senca; tako so naši predstariši imenovali pozoja ali lindvorja in sedaj še Drakonjci in Senčak ohranjata imeni po tej, bogu Triglavu posvečeni živali, ker se drak — pozoj po nemško veli Lind, zato „neimenovani Solnogradčan“ imenuje pol nemško, pol slovensko to cerkev: Lindoveskirchen v svojih letopisih. Solnograški škof Luipram jo je blagoslovil, ko so postali Slovenci kristjanje, in jo posvetil v čast trojnoedinemu Bogu — sami sv. Trojici. Ko sta papeža Adrijan II. in Janez VIII. to pokrajino djala pod škofovsko oblast sv. Metoda, jo je sv. Metod obiskal in v nji meševal in po slovenski učil, ker je bila edina v ti okolici, razun ptujske. Našo zemljo so toraj posvetile stopinje sv. Metoda, na njo je kapal pot njegovega truda, in solze radosti so jo škropile. Biti nam tedaj mora sveta, kakor je vsem kristjanom obljubljena dežela s svojim poglavitnim mestom Jeruzalemom. Jeruzalem — sveto ime! Tudi ljutomerske gorice imajo Jeruzalem — in okolica se veli Veličane! Zares veličansko je na onem bregu, in Bog zna, ako ne sega ime v stare čase kerščanstva? Glejte koliko svetih spominov Vas veže na dolžnost, da ostanete zvesti sv. veri, ktero sta našim predstarišem oznanovala sv. Ciril in Metod. Utegnil je stati sv. Metod na jeruzalemskem bregu in pregledavši rajsko okolico slovenske dežele sam krstiti ta kraj Jeruzalem!

Druga želja je: Ljubite svojega vladarja; kakor predstariši Vaši nikdar niso omadeževali zvestobe do svojih vladarjev, tako tudi Vi bodite zvesti in udani svojemu cesarju Francu Jozefu — slava mu! — in krepki udje mogočne Avstrije!

Tretja želja je: Ljubite svojo lepo, bogato, rodovitno slovensko domovino, v ktero so Slovenci prvi se naselili, in trebili gošče in hoste, da so iz divje zemlje napravili rodovitne polja in gorice. Vi živite v stari Panonii. Panonija je zibelka Slovencev, kateri so sloveli kot pridni kmetovavci, pa tudi kot srčni zmagonosni vojščaki. Silni Rimljan je trepetal pred njimi; spomnite se, da ste Vi njihovi sinci! — Berite več o starih časih v Krempeljnovi „dogodivšini“ — in zakričite slavnemu možu, kateri je dolgo med Vami živel in se neskončno trudil za obveljavo slovenskega jezika in povzdigo slovenskega imena. Večna slava Krempeljnu!

To je, kar Vam za vezilo Vašega narodnega godovanja pošilja Vaš rojak Ščavničar; imejte v blagem spominu Svojega Davorina Terstenjaka.

Se le drugi dan opoldne so zadnji gostje prijazni Ljutomer zapustili, ki so bili prišli iz Celja, Mozirja, Maribora, Slovenske Bistrice, Ptujja, Haloz, Središča, Slovenskih goric, iz Varaždina, Strigone, Razkrža, Belotince in več prekmurskih krajev.

Tako je obhajal Ljutomer svojo prvo „besedo“ dostojno in vredno, in slovenski narod je pokazal, da ga duh sv. Cirila in Metoda, duh narodne omike navdaja, in da se veljave svoje zaveda.

Končno pa še hvalo, srčno hvalo izrekujemo vsem, ki so ali s trudom in delom ali s svojo pričujočnostjo poviševali nepozabljivo to slovesnost.

Iz Trsta 20. sept. J. G. V. — Sliši se, da neka družba misli tukaj ustanoviti veliko napravo za perilo, in to na delnice ali akcije, kakor se je takih družb neki

že davno ustanovilo v drugih velicah mestih. Po njej se bo prtenina itd. prala s pomočjo soparjev in po navlašč za njo pripravljenih strojih ali mašinah brez nevarnosti, da bi se utegnila spriditi ali raztrgati, pa še nazaj se bo dobila čista in posušena že tisti dan, ko se bo izročila umazana za perilo. To je pač vse prav in lepo. Kaj bodo pa počele naše ženske v tržaškem okrožji, ki se pečajo s perilom že toliko stoletij, ter si služijo skoraj le s tem potrebne hrane. Kam se bodo nek obrnile? kje si kruha iskale? — Naj to pač dobro prevdari tukajšna srenjska oblast; naj skrbi, pravim, da se tem pridnim in neotrudljivim sirotam odpre kaka druga pot poštenega zaslužka, kak drug vir, da si iz njega črepajo saj toliko, da pošteno preživljajo sebe in svojo družino. Tista mrvica zemlje, ki jo morebiti imajo, jim ne utegne pomagati. Naj se učijo mlade zlasti kaj tacega v šolah, ki bi jim podajalo obilnih priložnost, pripravljati marsiktero stvar za Tržaščane ali sploh za prodajo kjerkoli si bodi, kakor je navada po družih krajih, postavimo v Idrii itd.

Iz Proseka do Trsta. V zedinjeni učilnici Proseka Kontovela je bil 17. t. m. za šolsko mladost vesel praznik, ker se je obhajala očitna preskušnja. Zjutraj je bila v 1. razredu, popoldne pa v 2. razredu. Po navadi je bilo najprej izpraševanje iz krščanskega nauka, ktereга so učenci dobro znali in razumeli; potem so čitali prav lepo in gladko, pisali in računili, da je bilo lepo viditi in slišati. Po dovršenem izpraševanju so učenci in učenke še zapeli. V nedeljo je bilo izpraševanje za nedeljske učence in delitev šolskih daril. — Čudno je to: v sobah se vse slovenski uči in govori, napis na učilnici pa je laški! Tako je tudi napis, ki kaže, da je tu selo Prosek, na eni strani table nemški, na drugi pa laški, kakor da bi bilo selo laško!

Iz Gorenj na Notranjskem. Naj omenim tudi prvo polletno preskušnjo v srenjski šoli v Gorenjah v fari studenski, ki je bila 9. dné t. m. prav slovesna. Velika množica ljudi je poslušala odgovore malih svojih otročičev. Gospod farnik Brence, kot namestnik šolskega ogleda, so učitelja, učence in učenke na glas pohvalili, pa podarili so najpridnejšim darila, ki sta jih gospoda farnika Brence in Potočnik milosrčno v ta namen kupila. Iz globočine srca se moramo zahvaliti gosp. županu iz Gorenj, ki si je šolo omislil in brez plačila sobo za učilnico prepustil. Bog nam daj veliko tako skrbnih, poštenih in rodoljubnih mož, kot je gorenjski župan! Čast in hvala tudi g. farniku Germeku, ki so neotrudljivo v kršanskem nauku podučevali in vodstvo šole prevzeli; nevtrudljivo pravim, zakaj iz Studenega je v Gorenje debelo uro hodá, toraj so res z velikim trudom opravljali šolsko službo, ki so si jo sami naložili. Ko bi bil pa jaz bogat mož, bi plačilu, ki ga dobiva veliko hvale vredni učitelj g. Krapš, dodal vsako leto šopek bankovcev, zakaj dohodki njegovi so res sila revni, čeravno se od malega števila srenjčanov več terjati ne more; gotovo bi radi privrgli, če bi le môgli.

Iz Cerknice 19. sept. — Kjer čitavnice ni, si je treba pomagati drugač, da se napravi kaka domača veselica. To je bilo v Cerknici, ko se je obhajalo „žegnanje“ dopoldne s cerkveno slovesnostjo, popoldne pa z godbo, ki je prišla iz Postojne in s petjem vrlih planskih pevcev na jezero ali prav za prav na zemljo, ktero sicer jezero pokriva. Hvala gosp. županu cerkniškemu in njegovi ljubeznjivi gospej, ki sta tako lepo skoz in skoz domačo veselico osnovala — čast pa tudi Cerkničanom, ki so se tako iskrene rodoljube skazali! Veseli dan nam bo še dolgo v spominu ostal.

Iz Planine 26. sept. V tukajšnjem zaporu je zavaljo tatvine sedel hudodelnik po imenu Srimšek iz To-

pola. Ni davnej, kar je iz zavora pobegnil, pa so ga zopet zgrabili, zaprli in mu v težke verige noge zakovali. Pri okrajnem strežniku, ki oskrbuje ječe, je služila ljubica Srimškova. Naključilo se je, da je bil 25. dan t. m. strežnik po opravilih od doma; se vé, da ključje je pustil domá. Zvita dekla jih je vedila dobiti, in odpré v temni noči ječo, pa pobegne s Srimškom in drugim jetnikom z imenom Obreza, dasiravno je, kakor sem omenil, Srimšek težke verige na nogah imel. Brž ko se je to zvedilo, so šli na vse kraje begunov iskat, pa ni ne sledú ne tirú od njih.

Novomesto 26. sept. — Nenadoma je počil glas, da štirje razredi više naše gimnazije imajo nehati že to leto, ker neki je gosp. provincijal č. frančiškanskega reda ali po svoji lastni sprevidnosti ali po mislih kakkega družega gospoda vidil zadrego, da bi saj za poslednja dva razreda utegnili primanjati učencov za celo gimnazijo. Ker se je naša gimnazija tako hvale vredno obnašala in ker gimnazija v Novomestu ni le dolenskim starišem za svoje otroke velika polajšava, da jih lože skozi šole spravijo, pa tudi mestu samemu nekoliko materijalna podpora, sta hitela prečastiti gosp. prošt in pa župan naš v Ljubljano ter prosila Njih eksc. c. kr. deželnega poglavarja, naj bi ostala še cela gimnazija; deželni poglavar so deputaciji zagotovili, da na vsaki pot letos še ostane gimnazija viša; prevdarilo pa se bo, kako in kaj za prihodnje. Ako se ozremo po družih deželah, pa vidimo, da še le delajo šole, se moremo toliko bolj nadjati, da se pri nas ne bojo podirale obstoječe, ako jih je moč ohraniti. Slišali smo, da je red č. frančiškanov dobil poslednje leto nove moči za šolstvo. — Vina bo pri nas letos toliko, da vedro lanskega prodajajo po 2 do 2 gold. 50 kr., da si le posódo praznijo za novi pridelek.

Iz Borovnice 24. sept. R. — Potovaje po Notranjskem sem vidil in čul marsikaj. Vidil sem, koliko je suša zamorila poljskega pridelka; razun drevjega listja je čisto malo zelenega viditi; večidel vse je rujavo in posmojeno. Kalí so skoraj povsod tako izsušene, da so morali živino v daljne kraje na vodo goniti. Goveja kuga pa tudi še vedno straši Pivčane. Poslednjič sem jo mahnil še v Košano gledat glasovite izbice, ktero je g. Robič v lanskim „Novicah“ popisal. O za Boga svetega, to ti je luknja! Ne verujem, da bi kaka jetnišnica slabeja bila. Robič je ni dobro popisal, ki je rekel, da je kubusu podobna, ampak bi bil imel reči, da je „parallopipedišer kubus“. Stropa tudi ni prav ogledal ter je zamolčal, da je luknjast in da štalaktiti od njega visé. Zato naj bi bil na koncu svojega lanskega izbičnega popisa rajše še popeval:

Prezala moja izbica
Imá dva mala oknica,
Skoz eno dimnik ogledujem,
Skoz drugo zvezde občudujem.

Škoda, da nisem naravoslovec; tukaj bi se gotovo kaki podmoljski žužki novega plemena dobili; jaz pa bi za to najdbo dobil diplom kake naravoslovne družbe, ktereja bi bil gotovo bolj vesel kakor Košanci, ki zbog nesrečne moljave izbice zdaj samo enega kaplana imajo, in kakor sem čul, družega tako dolgo dobili ne bodo, dokler je ne popravijo. Nadjamo se toraj, ko pride popotnik čez leto in dan v Košano, da bode mogel vse drugo pesmico zakrožiti, na priliko:

Stojí, stojí tú hišica,
Oj! čedna nova hišica!

ker Košanci z gospod fajmoštrom so si roke podali in podrtijo predelali v poslopje. Bog daj srečo!

Iz Štepanove Vasi poleg Ljubljane. (Zahvalnica.) Kolikšna je nesreča, ako ogenj pokonča gospodarju pohoštvo, vé le predobro vsak, kogar je zadela

taka nadloga. V poslednjem ognji, ki je pokončal velik del naše vasi, je hvala Bogu! moje pohoštvo rešeno bilo velike nesreče. Zahvaliti se imam za to posebno dvema vrlima Ljubljancema: gosp. Francu Vidicu, kupčijskemu pomočniku, in pa gosp. Jožefu Strzelbu mlajšemu, ki sta vso svojo moč napela in res tako neutrudljivo delala, kakor da bi bila hotla oteti svojo lastno hišo. Prisrčna hvala jima za to!

Anton Povše, po domače Stravs.

Iz Ljubljane. V razstavo kmetijsko je do pondeljka že došlo nekoliko reči; pričakuje se jih še veliko; da bi le vse prišlo saj danes ali jutri, sicer bo težko, če vse le pride zadnji dan, že v nedeljo odpreti zastavo za ogled.

— Na mesto gosp. Kaiser-a žl. Trauensterna je za c. kr. državnega pravdnika v Ljubljani izvoljen gosp. Ernest žl. Lehman, ki je dozdej bil držav. pravdnika namestnik v Novomestu; leta 1849, ko je še služil v Ljubljani, je učil pravoznansk nauk v slovenskem jeziku.

— Svetli knezoškof v kratkem pastirskem listu naznanjajo štiristoletnico dovršenega ustanovljenja kranjske naše škofije, ki se bode slovesno obhajala vs mesec oktober v stolni cerkvi. Iz omenjenega lista posnamemo začetek in sklep: „Hvaležnost za prejete dobrote ni le potrebna in lepa čednost, ampak tudi nova in najmilejša prošnja za nove milosti. Sv. Miklavža god lanskega leta je minulo štiristo let in eno, kar je Friderik III., rimsko-nemški cesar in vojvoda kranjski, s pismom 6. grudna 1461 ustanovil našo ljubljansko škofijo, ki po mnogih premembah dandanašnji obsega vso kranjsko deželo in kronovino. — Sv. oče papež Pii II. so 6. kimovca l. 1462 ustanovljeno to škofijo potrdili, sv. Miklavža cerkev v Ljubljani novi škofi povzdignili v stolno cerkev, to škofijo 10. kimovca 1462 obdarili z mnogimi pravicami ter ji 8. rožnika 1463 prvega škofa dali Sigismunda Lambergá, nekdanjega fajmoštra v Šmartnu poleg Kranja, in tako dovršili ustanovljenje naše škofije. — Iz teh dogodb, ljubi moji razvidite, da letos obhajamo štiristoletni spomin dovršenega ustanovljenja ljubljanske naše škofije, kateri sem jez po Božji previdnosti pet in dvajseti viši pastir v vrsti njenih škofov“..... „Da bi se Vi, preljubi moji, tolikanj ložeje vdeleževali duhovnih prevelic dobrot tega sv. časa, mi je skrb bila, Vam v to odločiti čas, ko najbolj utegnate, in zvolil sem mesec vinotok (oktober). Toraj se nadjam, da Vas bo obilo iz bližnjih in daljnih krajev spodobno in pobožno priromalo v stolno cerkev sv. Miklavža v Ljubljano, in da boste natančno spolnovali pogoje, ki so postavljeni, da boste deležni popolnoma odpustkov v večo čast Božjo, sebi in dušam v vicah pa v prid in zveličanje.“ — Namenjeni nemški misijon pa, ki bi bil imel že 4. oktobra začeti se v naši stolni cerkvi, je g. jezuitski general O. Patis iz Insbruka odpovedal s telegramom, ki je v Ljubljano stolnemu fajmoštru preteklo saboto opoldne dospel in se glasil tako-le: „Misijon v Ljubljani nemogoč; kaj več pismeno“.

— Liturgike 1. del v slovenskem jeziku pride 3. ali 4. oktobra na svitlo.

— Po deželnem zboru izvoljeni pomnoženi odbor je po večini glasov oddal službe v tukajšnji bolnišnici in kancelijah deželnega odbora tako-le: za vodja bolnišnice je izvolil dr. viteza Stöckel-na, za primárja dr. Käsbacher-a, dr. Fux je namesti začasnega primárja potrjen za pravega, za tajnika g. Hofbauerja, za kancelijnega vodja gosp. Kalmann-a, za kancelista g. viteza Pagliarucci-ta in g. Wolfa, za načelnika računstva gosp. Ivanetiča, za oficijala g. Ravniharja in gosp. Kremžarja, za računstvo sta izvoljena še g. Hofman in g. Urbas;

služniki kancelijni so izvoljeni Prosen, Petkovčič in Brus. — Kamor se pride danes, povsod je govor o teh volitvah, — zlasti o nekterih se poprašuje: kaj ta, kaj ta, kaj res ta? je li mogoče? itd.

— (Tudi „Novice“ hočejo eno reči o cerkveni godbi in orglarjevi službi v ljubljanski stolni cerkvi). (Konec.) Da kaj boljšega ni pričakovati in zahtevati, ako se stolnemu organistu (in menda tudi pevcem) ne zviša plača, pisatelja v „Tagespošti“ in „Laibacher Zeitung“ sama spoznata; pravita pa, da se to lahko zgodi, „ker so se cerkveni dohodki jako izboljšali“. — To besedovanje je tako splošno, da bravec prav ne vé, pri čem da je, pa vendar je tudi tako postavljeno, da bi mu kmali pritrnil. Toda cerkveni račun za leto 1862 bo dovolj svetlobe dal. Kolikor slabo so godcem in pevcem plačane njih službe, jim je stolna cerkev vendar-le 764 gold. 62 kr. plačala, in toliko bo gotovo tudi vprihodnje plačevala. Kdor si upa, popolnišo godbo in petje, kakor je sedanje, za 764 gold. 62 kr. ustanoviti v naši stolni cerkvi, pri kateri je toliko dotičnih opravil, naj se ponudi stolnemu kapiteljnu, kateremu gre dolžnost za oboje skrbeti; gotovo bode z veseljem sprejet. — Kdor vé, kolikokrat je treba peti, orgljati in gosti v ljublj. stolni cerkvi, se po naših mislih ne bo podstopil delati take ponudbe. — Pa saj ravno zato zahtevata dopisnika, da se ustanovi boljša plača. — Al žalibog! da cerkveni račun se ravno temu ustavlja in spričuje, da cerkev ravno večega zneska ne more obračati v ta namen.

Da so se cerkveni dohodki od leta 1861 po izsrečkanji državnih obligacij precej pomnožili, je res, in oni znašajo 7620 gold. 44 kr. leto in dan; al kdor vé, da so se ji narastle tudi večje dolžnosti, kdor vé, koliko potrebuje ta cerkev, v kateri mašuje čez 30 duhovnov vsaki dan, in koliko popravil da zahteva veliko poslopje njeno, koliko davka da mora plačevati, koliko za ustanove, koliko svojim duhovnom, ki jih mora čisto sama plačevati, in družim služabnikom se menda ne bode čudil, da se muzičnemu koru ne more več odločiti.

Da pa svoje bravece s številkami prepričamo resnice tega, kar smo rekli, naj sledi v tem obziru izpisek iz cerkvenega računa leta 1862:

za ustanove bilo je plačati	2519 fl. 6 kr.
za plače svojih duhovnov, služabnikov, pevcev in godcev	2547 „ 49 „
za sveče, vino, olje, hostje, perilo, drva, oprasanje, oljke itd.	1475 „ 80 „
za dohodnino in druge davke	388 „ 96 „
za popravila pri cerkvenem poslopju	1405 „ 11 „
za cerkvene oblačila, orodje in posode	725 „ 5 „
za razne malenkosti	138 „ 2 „
v vsem vkup toraj	9199 fl. 49 kr.
primeri s temi stroški dohodke	7620 „ 44 „

in vidil boš, da jih je za 1579 fl. 5 kr. leta 1862 primanjkovalo. Zdaj pa, če moreš, zahtevaj, da se muziki in petju še več odloči!

Kako pa to, da se je nekdaž več odmerjalo njima? Prvič od tod, ker je cerkev imela še večje dohodke, in v ta namen tudi posebno pomoč od deželnihi stanov, ki ji je pa usahnila, in drugič od tod, da je bilo nekdaž vse boljši kup.

Kar tiče nekdanjih dohodkov, svojim bravcem le toliko povemo, da ima stolna cerkev za 89.769 gold. 4% domestikálnih obligacij, ki dandanes polovico manj donašajo, kakor nekdaž. Med temi obligacijami je tudi škof Herberstajnova z 10.000 gold. za muziko; ona toraj namesti 400 gold. donaša le 200 gold., in te stotini ste edine ustanovljene za godbo. Dragine sedanjih časov nam pa menda ni treba dokazovati s številkami

njemu, ki si sam obleko in jedila kupuje ali delavce plačuje.

„Tagespošt.“ pisavcu se je nekaj sanjalo, da je stolna cerkev nekdaž imela svoje godce, in sicer po dva ali celó tri. — Z dvema ali tremi godci se pač dá dandanašnji popolna godba napraviti!? Da pisavec zvé, kako je nekdaž bilo z muziko v stolni cerkvi, mu hočemo njen muzični stan iz izvirnih spisov popolnoma razjasniti.

Leta 1806 je imela stolna naša cerkev svojega organista, svojega godbinega učenika, 4 pevce, 1 pevko, 9 godcev, in vsem se je plačevalo 2196 gold. na leto, in sicer 1346 gold. iz cerkvenih dohodkov, 400 gold. iz Herberstajnovih obligacij, 450 gld. pa so po cesarskem ukazu dajali deželni stanovi. — Da „Tagespošt.“ pisavec zaspalo pomoč obudi v življenje, gotovo se cerkev ne bo kratila skrbeti za popolnišo godbo.

Toliko v razjasnjenje našim bravcem in odgovor omenjenima dopisoma.

Končno še povemo, da je bila že brž po smrti Riharjevi beseda o prestroji šenklaške glasbe. Gospod Nedved je gospodom korarjem rekel, da prevzame službo stolnega organista, toda le za vélike maše ob nedeljah in praznikih; ko se mu je ugovarjalo, da bi po tem takem bilo treba še enega organista za druge maše in opravila, tedaj še večje stroške naložiti cerkvi, je mogel to se vé da pritrditi; vendar pa je opomnil, da si upa za vélike maše tako nizek račun narediti, da se mu bodo čudili. Kolikošen pa, ni še povedal takrat. Da bi se pa vendar stroški zvikšali po njegovem predlogu, se vidi iz tega, da je svetoval, ustanoviti posebno društvo za cerkveno godbo in petje v stolni cerkvi. In ta nasvèt, ako se vresniči, se tudi nam zdi edin, ki zamore v tej reči pomagati, ne pa cerkvi nakladati bremen, ki ga ne more nositi. Ali kdo bo tako društvo ustanovil?

Poskusite — vidili bomo, s kakošnim uspehom? Komur se posreči, mu bomo gotovo vsi hvaležni, cerkveno predstojništvo pa še najbolj, ker je ravno njemu najbolj, še gotovo bolj kot nam vsem, pri srcu to, da se v cerkvi sploh, zlasti v stolni, vse pristojno godi, in kar najbolj more spodbudno, lepo katoliško.

— „Plaudereien“ v „Laib. Zeitg.“ so v saboto prinesle tisto dogodbo, ki so jo „Novice“ že pred dvema mescoma povedale, da je neki kmet nekega mestjana oguljfal z vkrađenimi hranilničnimi bukvicami (sparkasse-büchel), pa „Plaudereien“ so zasukale to dogodbo tako, kakor da je mestjan (kteri je gotovo saj za tako poštenega človeka znan po deželi kakor pripovednik v „Plaud.“) one bukvice vzel od kmeta le zato, da bi si „v dveh dneh“ kot odrtnik pograbil „50 gold. kot zaostale dveletne obresti.“ — Vse to je laž! Mestjan ljubljanski je kmetu, sicer neznanemu, pa na videz poštemu (glej 30. list „Novic“) na hranilnične bukvice dal (posodil) 300 gold. (ne pa 500); te bukvice, ker je gospod čakal kmeta, da jih pride rešit, so ležale pri njem čez 5 mesev; ker pa kmeta le ni bilo, in ker pride neka ljubljanska posestnica ga 300 gold. na posodo prosit, ji dá tiste bukvice; ona gré ž njimi v hranilnico, pa zvé, da so vkradene. To je dogodba od konca do kraja, ktera kaže, da vse pritikline so grda laž, kakor so popisane v „Plaud.“ Če že „čenčati“ morajo „Plaudereien“, naj se saj ne dotikujejo poštenja mestjanov, dokler resnice niso zvedile natanko!

— O goveji kugi smo te dni iz gotovih virov zvedili to-le: Na Hrvaškem (brez vojaške granice) je dosihmal se kuga prikazala v 66 selih (vaseh), med 13375 govedi jih je zbolelo 2291, poginilo 2169, prebolelo 441, 28 so jih pobili.

Na gornjem Štajarskem se je v vasi Leiten-dorf ljubniškega okraja kuga prikazala v nekem hlevu z 15 govedi in 4 ovci; vse skupaj, bolne in zdrave, so pobili, da bi zatrli kugo. Zanesel je pa kugo iz Donavice (neke vasi tistega okraja) neki delavec, ki je deklo ljubico imel v Danovicah, ki je bolni živini stregla, on pa je k nji v vas hodil.

Na Kranjskem je potihnila kuga v Beču na Notranjskem, — v Vasi na Kočevskem pa je zbolela zopet ena krava na novo.

R a z g l a s.

C. k. deželno vladarstvo je 25. dne t. m. št. 1536 tukajšnjemu društvu gimnastičnemu (turnverein) potrdilo pravila (statute), ki jih je osnoval začasni odbor. Gospodje, kateri hočejo pristopiti k temu društvu, so povabljeni, naj pridejo v četrtek 1. oktobra ob 7. uri zvečer v občni zbor, ki bode v gospod Fröhlich-ovi hiši na dunajski cesti. Začasni odbor.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

V državnem zboru so bile pretekli teden najvažnije obravnave te-le: pravda poslanca Rogavskega na drugi predlog c. kr. sodnije levovske, — obravnava nove postave, po kateri naj bi nehala to, da bi cesarske gosposke ali županije dajale dovoljenje v ženitev (zakon), in pa predlog poslanca Skeneta o odpravi vseh svobodnih lok (ladjostaj) v Avstrii. O zadevi Rogavskovi je bilo zopet sklenjeno, da za zdaj državni zbor ne dovoli zavora; o ženitvah je; čeravno je več poslancev govorilo zoper to, sklenjeno bilo, da vprihodnje ni treba, da bi gosposke ali srenje ženitev dovoljevale, le §. 8 rekrutne postave ostane o tem pri starem. Čeravno je minister Lasser svetoval, naj bi se saj deželni zbori poprej prašali, preden se sklene ta postava, s katero gotovo mnoge srenje ne bojo zadovoljne, — čeravno so nekteri poslanci (med slovenskimi nobeden) govorili zoper to postavo, ki utegne srenjam oženjenih beračev na glavo nakopati, vendar vsi protigovori niso pomagali; reklo se je, da pravica narurna je, da se človek — ženi; srenje naj le skrbijo za to, da se ubogi lože preživijo. Skenetov predlog, naj se vse avstrijsko primorje z svojimi mesti, razun Dalmacije, pod colnije dene, je bil posebnemu odseku v prevdarek izročen. Škene je rekel, da svobodne (brezcolne) ladjostaje so stvar nekdanjega francozkega despotizma; privabiti so s tem le hotli v nektare kraje nektare dнарne moči. Za Reko se je potegnil ter rekel, da jo je vlada zlo zanemarila, Trstu pa je vse dobrote naklonila; Tržačanje mislijo, da je kupčija le za to, da imajo njih magazini zaslužka, ne pa, da so magazini za kupčijo na svetu; ako odpravi vlada svobodne ladjostaje, si pridobi država leto in dan najmanj 4 milijonov gold. dobička, pa tudi finančne straže ne bo treba, da bi lovila kontrabantarje kakor dozda. — Govori se, da srenjske postave, ki so jih sklenili deželni zbori, je potrdila vlada proti temu, da se prenaredijo v nekterih oddelkih. Po takem pridejo še enkrat v prevdarek deželnim zborom, o katerih se govori, da bojo še letos. — „Drau-Post“ piše, da gosp. Andrej Einšpieler, vrednik bivšega nemškega časnika „Stimmen aus Innerösterreich“, je 20. dne t. m. svoj zapor, v ktere ga je bil po tiskarni svoji pravdi obsojen za mesec dni, prestal v samostanu Lugavskem. Pričakovati je — dostavlja omenjeni časnik, in mi vsi želimo to ž njim — da po vsem tem ostane gosp. Einšpieler tudi vprihodnje še katehet na viši realki, ker njegova nenavadna marljivost v službi katehetični, nje-

gova priljubljenost, ki jo vživa pri svojih učencih, in njegovo neomadeževano obnašanje v vsakdanjem življenji so ga vrednega storile, da bi se oprostil nasledkov, ki jih ima taka kazn. — Časnik „Slovanac“ radosten naznanja, da razstava domačih pridelkov, ki se je v Požegi 20. dan t. m. odprla, je prav obila. — Požari na Ogerskem, kakor „Glasonoša“ naznanja, se strašno množijo; ogersko asekuracijo zadevajo silne plačila. — Slavni jezikoslovec, prof. Jakob Grimm, je umrl 20. t. m. v Berolinu; njegov brat Viljem je umrl lani. Oba visokoučena brata bota na veke živela v spominu Nemcev a tudi Slovanov, katerih jezik sta visoko cenila. — Pruska vlada je zdaj zastran nemške zveze odgovorila; njene zahteve so zlo razločne od avstrijskega predloga; ona hoče, naj se z minister-skimi zbori prične ta stvar. — Poljski punt je ta teden zopet zvonec nosil v časnikih, kateri ne morejo pričakati, da bi Avstrija v zvezi z Francozem in Angležem na vrat na nos začela vojsko zoper Rusa. Z rusovsko vlado — pravijo — ni nič več govoriti; Poljaki naj se izrečejo „za državo, kateri gré pravica vojsko peljati“ — to je z družimi besedami: mi jim moramo pomagati s silo. Ker pa zlasti vlada avstrijska mora tako nevarno početje prav drobno prevdariti, in ker tudi angleška vlada še premišluje, Napoleon pa je le samo to storil, da je razglas puntarske vlade od konca do kraja natisniti dal v svojem vladnem listu, družega pa še nič ni počel, so začeli časniki silno kričati, da bi saj njih krik bil „šesta evropejska moč“. — V „N. Nov.“ se piše iz Beligrada, da Srbi so zoper Turka zdaj tako za vojsko pripravljeni, kakor po nesrečnem boji na Kosovem polji posihmal nikdar niso bili. Tak srd je med Srbi in Turki, da se skoraj vsak dan po turških mestih godé še hujše reči od tistih, za katerimi je bilo nastopilo streljanje na Beligrad.

Listnica vredništva. Gosp. B. R. v H: Sestavek o m. šolskih zadevah — pravijo — bi zdaj ne bil „oportun“. — Gosp. Hl. v G: Danes ni bilo mogoče; prejeli smo dopis Vaš še le opoldne.

Kursi na Dunaji

29. septembra 1863.

v novem denarji.

Deržavni zajemi ali posojila.		Druge obligacije z lotrijami.	
5% obligacija od leta 1859		Kreditni lozi po g. 100 . g.	137.10
v novem dnar. po 100 g. g.	72.40	4 1/2 % Teržaški lozi po 100 „	113.00
5% nar posojilo od l. 1854 „	82.20	5% Donavsko-parabrod-	
5% metalike „	76.15	ski po g. 100 . . . „	92.00
4 1/2 % „ „	68.00	Knez Esterhazy. po g. 40 „	94.50
4% „ „	61.00	Knez Salmovi po g. 40 „	35.75
3% „ „	46.00	Knez Palfyovi po g. 40 „	34.50
2 1/2 % „ „	38.50	Knez Claryovi po g. 40 „	33.25
1% „ „	—	Knez St. Genoisovi po g. 40 „	33.75
Obligacije zemlišn. odkupa.		Knez Windischgrätz. po g. 20 „	21.75
(po 100 gold.)		Grof Waldsteinovi po g. 20 „	20.00
5% doljno - avstrijsanske g.	85.75	Grof Keglevičevi po g. 10 „	14.75
5% ogerske „	76.25	Budimski . . po g. 40 „	33.75
5% horvaške in slovenske „	76.25	Denarji.	
5% krajske, štajarske,		Cesarske krone . . . g.	15.40
koroške, istrijske . „	87.50	Cesarski cekini . . . „	5.32
Deržavni zajemi z lotrijami.		Napoleondori 20 (frankov) „	8.93
Zajem od leta 1860 . . . „	98.90	Souvraindori „	15.35
„ „ „ 1860 petink. „	99.05	Ruski imperiali . . . „	9.18
„ „ „ 1839 . . . „	158.75	Pruski Fridrikdori . . . „	9.40
„ „ „ 1839 petink. „	99.00	Angleški souvraindori . „	11.25
5% narodni od leta 1854 „	94.25	Louisdori (nemški) . . . „	—
Dohodkine obl. iz Komo „	17.00	Srebro (ažijo) „	10.85

Loterijske srečke:

V Trstu 26. septembra 1863: **18. 54. 57. 77. 72.**
Prihodnje srečkanje v Trstu bo 10. oktobra 1863.